

1106/30.10.2015

Чл.46, ал.1, т.3 ЗДДС;

Чл.26, ал.2 ЗДДС;

Чл.113, ал.3, т.2 ЗДДС

Относно: определяне на данъчна основа на доставка на парично вземане.

В писмено запитване, постъпило по електронен път в деловодството на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ с вх. № г. сте описали следната фактическа обстановка:

Фирмата сключи договор за цесия с цел да продаде част от присъдено вземане. Частта, която се продава е на стойност лв. Продажната цена е лв., като от нея веднага са платени лв., а останалите лв. ще се платят до две години.

Поставили сте следния въпрос: В отчета за извършените продажби, който трябва да се изготви и впише в дневника за продажби, каква данъчна основа трябва да се впише?

Предвид непълно изложената фактическа обстановка и с оглед разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ изразяваме следното принципно становище:

Цесията на парично вземане, съобразно терминологията на чл.46, ал.1, т.3 от ЗДДС, е доставка на парично вземане, която е освободена от облагане с ДДС. Цесията или прехвърлянето на право на парично вземане е специфична, нетипична търговска сделка от финансов характер. Нормативната ѝ уредба се намира в чл.99 и чл.100 от Закона за задълженията и договорите.

В цесията „участват“ три лица - цедент, цесионер и цедиран длъжник. Цедентът е лицето, което е първият кредитор на вземането. Той е продавача на това вземане. За целите на ЗДДС цедентът е доставчик. Цесионерът е лицето, което придобива вземането, т.е. неговият купувач. За целите на ЗДДС цесионерът е получател по смисъла на закона. Цедираният длъжник е лицето, което дължи прехвърляното вземане. За него това е дълг. В резултат на цесията, цедираният длъжник престава да дължи на цедента и започва да дължи на цесионера. В самата сделка цедираният длъжник не участва като страна, а само бива уведомяван за нейното сключване, за да знае, че трябва да плати на друго лице. Следователно, цедираният длъжник не е нито доставчик, нито получател по смисъла на ЗДДС.

Предвид горното, представляваното от Вас дружество, в качеството му на цедент е доставчик на финансова услуга по чл. 46, ал.1, т.3 от ЗДДС, а получател на услугата е цесионерът по договора за прехвърляне на вземане.

По отношение на документирането на извършената доставка с предмет – парично вземане е приложима разпоредбата на чл.113, ал.3, т.2 от ЗДДС и фактура може да не се издава. В този случай, съгласно чл.119 от ЗДДС следва да

се състави отчет за извършените продажби, чието съдържание е регламентирано в чл.112 от правилника за прилагане на ЗДДС.

Съгласно чл.26, ал.2 от ЗДДС, данъчната основа на доставката се определя на база всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Не се смятат за възнаграждение по доставката всякакви плащания на неустойки и лихви с обезщетителен характер.

С оглед цитираната законова норма, считаме че при възмездна цесия цената, която цедентът ще получи за прехвърленото вземане представлява данъчна основа на извършената от него доставка на финансова услуга.